

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Z. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 27. 10. 2015, č. j. 72 A 10/2014 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský úřad Hranice (dále jen „prvoinstanční orgán“) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2013, č. j. OVV/10943/13-7/Lš-121, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, „[...] *kterého se dopustil dne 12. 07. 2013 v 15,50 hodin na silnici I/35 v obci Milotice nad Bečvou v úseku přiléhajícím k medovému sklípku ve směru na Hranice, kde při řízení osobního vozidla BMW rz X překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, stanovenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích na 50 km/hod., a policisté Policie ČR mu měřičem rychlosti Ramer 7CCD naměřili rychlost 103 km/hod., po odečtení povolené tolerance radaru nejméně 99 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/hod. a více.*“ Za uvedený přestupek prvoinstanční orgán žalobci uložil pokutu v částce 7.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Prvoinstanční orgán rovněž uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedl výčet podkladů i to, jaké skutečnosti z nich dovodil. Konstatoval, že podklady rozhodnutí, tedy zejména oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku a ověřovací list č. 140/13 nejsou ve vzájemném rozporu a umožňují rozhodnout o odpovědnosti žalobce za výše uvedený přestupek. Prvoinstanční orgán poukázal na § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku, pokud v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 40 km/hod., a konstatoval, že žalobce jel v obci rychlostí nejméně 99 km/hod., což znamená, že překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 49 km/hod. Při rozhodování o sankci prvoinstanční orgán přihlédl k výši překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ze které dovodil, že žalobce vážným a hrubým způsobem ohrozil bezpečnost a plynulost silničního provozu a dopustil se tak jednoho z nejzávažnějších porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. K tíži žalobce přičetl, že se dopustil přestupku v odpoledních hodinách všedního pracovního dne, a mohl tak ohrozit život, zdraví a majetek účastníků silničního provozu i jeho samotného. Přihlédl ke skutečnosti, že žalobce se dopustil přestupku úmyslně, má již šest záznamů o přestupcích a v současné době má přiděleno 6 bodů v bodovém hodnocení řidičů. Žádnou polehčující skutečnost prvoinstanční orgán neshledal. Vzhledem k uvedeným skutečnostem uznal jako adekvátní sankci ve střední výši zákonné sazby pokuty i zákazu činnosti.

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2013, sp. zn. KÚOK/101806/2013/ODSH-SD/7471, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolání nebylo doplněno, a proto jej přezkoumal v plném rozsahu. Žalovaný se nejprve zabýval otázkou projednání věci před prvoinstančním orgánem v nepřítomnosti žalobce a dospěl k závěru, že bylo důvodné a v souladu s právními předpisy. Zhodnotil, že skutková zjištění prvoinstančního orgánu nevzbuzují pochybnosti o spáchání přestupku. Prvoinstanční orgán podle žalovaného vzal za podklad svého rozhodnutí záznam z radarového měření, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady, to znamená s oznámením přestupku a úředními záznamy zasahujících policistů. Tyto podklady prokazují dobu, místo a protiprávní jednání žalobce. Záznam z radarového zařízení byl pořízen kalibrovaným měřidlem, tj. silničním radarovým rychloměrem typu Ramer 7CCD, v. č. 0003/91, s doloženým ověřovacím listem. Na podkladě výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že odpovědnost žalobce vyplývá z uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů, které tvoří logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Žalovaný proto uzavřel, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Uloženou sankci žalovaný shledal adekvátní.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 16. 4. 2015, č. j. 72 A 10/2014 - 59, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění označil za spornou otázku, zda byl záznam o přestupku použit v rozporu se zákonem. Poukázal na § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a uvedl, že výčet přípustných důkazních prostředků je pouze demonstrativní. Shrnl, že žalobce překročil rychlost v obci o 98 %, přičemž pravděpodobnost chyby měření při tak značném překročení nejvyšší dovolené rychlosti je poměrně malá. Krajský soud konstatoval, že

pokračování

žalobce nedoložil své pochybnosti ohledně správnosti měření rychlosti žádnou skutečností ani nevznese takovou pochybnost, aby byl správní orgán povinen pokračovat v dokazování. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 - 90. Krajský soud poznamenal, že za daného skutkového stavu již neprováděl důkaz žalobcem předloženým odborným posudkem, neboť jej považoval za nadbytečný. Shrnu, že „[m]ěřící zařízení mělo platný ověřovací list a soud má za to, že ověřený rychloměr splňoval všechny technické předpoklady pro řádné a správné měření a nemohl zaznamenat výstupní rychlost jinou, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla, jak namítá v žalobě žalobce. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011 - 35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 - 36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010 - 75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz). Podle citované judikatury není v případě automaticky pořízeného záznamu o rychlosti vozidla potřeba výsledku policistů, kteří měření prováděli.“ Krajský soud rovněž uvedl, že automaticky pořízený záznam z rychloměru obsahuje všechny podstatné skutečnosti, přičemž se jedná o objektivní důkaz, jehož pravost, správnost a důvěryhodnost žalobce nepopřel tak, aby navodil důvodné pochybnosti. Nadto odborný posudek předložený žalobcem nevypracoval znalec zapsaný v seznamu znalců vedeném krajskými soudy, respektive Ministerstvem spravedlnosti. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgány provedly odpovídající subsumpci správně zjištěného skutkového stavu pod přílehlavé právní předpisy.

Rozsudkem ze dne 6. 8. 2015, č. j. 4 As 127/2015 - 40, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 16. 4. 2015, č. j. 72 A 10/2014 - 59, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom krajskému soudu vytkl, že z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navržený důkaz odborným posudkem Mgr. Š. a Bc. R., ačkoliv k takovému závěru nebyly dány podmínky vymezené judikaturou Ústavního soudu. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci následně rozsudkem ze dne 27. 10. 2015, č. j. 72 A 10/2014 - 94, žalobu znovu zamítl. V odůvodnění se zabýval předmětným odborným posudkem, a to v souvislosti s fotografiemi před domem č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou. Konstatoval, že „[z] fotografií popsaných výše vyplynulo, že plocha před garáží je skutečně šikmá, jak uvedl v posudku Mgr. P. Š. a rovněž na to poukázal výřezem fotografie v posudku. Z fotografií však rovněž vyplynulo, že medový sklípek se nachází u plochy (parkoviště), která není nájezdem ke garáži a není šikmá a je od nájezdu od garáže vzdálena o několik desítek metrů. Podle úředního záznamu nstržm. T. D. ze dne 12. 7. 2013 byla rychlost měřena na parkovišti u medového sklípku. Podle úředního záznamu nstržm. D. Č. ze dne 13. 7. 2013 měřící stanoviště bylo v Miloticích nad Bečvou směrem na Hranice za domem č. p. 75 na parkovišti u medového sklípku. Popis místa byl podrobně uveden i při projednání přestupku a v protokole o něj. Z úředních záznamů vycházel popis skutku obsažený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v rozhodnutí žalovaného. Ve

všech těchto písemnostech je uvedeno, že žalobce překročil rychlost v úseku přiléhajícím medovému sklípku v Miloticích nad Bečvou u domu č. p. 75 ve směru na Hranice. Nadto z fotografie z rychloměru, která byla podle záznamu snímána automatizovaně, je zjevné, že vozidlo žalobce bylo zachyceno zepředu a ne z vyvýšeného místa. Fotografiemi ve spojení s údaji v úředních záznamech, napadených rozhodnutí a automatizovaného záznamu z rychloměru bylo prokázáno, že rychlost byla změřena a skutek se stal před medovým sklípkem vedle domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou a že rychloměr umístěn před tímto medovým sklípkem a nikoliv na nájezdu do garáže domu č. p. 75.“ Uvedené závěry podle krajského soudu vyvracejí tvrzení Mgr. Š. a Bc. R., že měřící vozidlo stálo v průběhu měření na šikmé ploše. Skutkový stav zjištěný ve správním řízení tedy byl postaven najisto a nebylo třeba provádět další dokazování. Správní orgány použily záznam o přestupku v souladu se zákonem. V řízení tedy nebylo třeba provádět svědecké výpovědi policistů či zpracovatelů odborného posudku, přičemž žalobce neprokázal vadné měření rychlosti. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že spisová dokumentace neobsahuje protokol o měření rychlosti. Uvedl, že záznam o přestupku pořízený rychloměrem je součástí správního spisu prvoinstančního orgánu, a to na čísle listu 2. Krajský soud rovněž odmítl názor stěžovatele, že policisté mohou do úředního záznamu zapsat cokoli a připomněl, že část údajů byla pořízena automatizovaně. K námitce, že záznam z měření byl získán v rozporu se zákonem, neboť měřící vozidlo stálo na zatravněné ploše, kde stát nemělo, krajský soud konstatoval, že plocha před medovým sklípkem má povrch posypaný šterkem a není zatravněná. Ani k této námitce tedy není třeba provádět další dokazování. Krajský soud odmítl, že skutek, kterého se měl žalobce dopustit, nebyl dostatečně vymezen, přičemž konstatoval, že podle prvoinstančního rozhodnutí žalobce překročil maximální povolenou rychlost před medovým sklípkem u domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou ve směru na Hranice. Připomněl, že stěžovatel překročil rychlost takřka dvojnásobně, čímž porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Měřící zařízení mělo platný ověřovací list a měření samotné je svou povahou technický úkon ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že z odborného posudku, který předložil krajskému soudu, vyplývá, že měřící vozidlo stálo na šikmé ploše, což zakazuje návod k obsluze měřícího zařízení. Měření v takové poloze by totiž bylo zatíženo chybou. Krajský soud podle stěžovatele dezinterpretoval předložené důkazy, neboť odborný posuzovatel neuvedl, že měřící vozidlo stálo na příjezdové cestě k domu č. p. 75, ale v terénu za cestou. Krajský soud tedy vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spise. Stěžovatel zdůraznil, že odborný posuzovatel vycházel při určování polohy měřícího vozidla z objektů, které jsou viditelné na záznamu z měření. Na tomto záznamu identifikoval část krajnice a předěl, který není na parkovišti u medového sklípku, ale u příjezdové cesty k domu č. p. 75. Podle stěžovatele tedy hranou, která je zobrazena na záznamu z měření, musí být hrana příjezdové cesty. Stěžovatel konstatoval, že pokud měl krajský soud pochybnosti o odborném posudku, měl předvolat jeho zpracovatele k jednání, neboť posudek byl zpracován toliko s přiměřeným odůvodněním. Stěžovatel se rovněž vymezil proti tvrzení krajského soudu, že měřící vozidlo bylo ustaveno na vodorovném povrchu před medovým sklípkem. Takový závěr totiž krajský soud dovodil jen prostým pohledem z fotografií Google Street View. Z uvedených skutečností podle stěžovatele vyplývá, že ke zjištění

pokračování

skutkového stavu je nutné doplnit další dokazování. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti však vyplývá, že ji podal rovněž z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že úředním záznamem nadstrážmistra T. D. ze dne 12. 7. 2013 a úředním záznamem nadstrážmistra D. Č. ze dne 13. 7. 2013 bylo prokázáno, že měřicí vozidlo bylo ustaveno na parkovišti u medového sklípku, přičemž stěžovatelem předložený posudek neobsahuje informace, které by byly způsobilé tento závěr zpochybnit. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že podle zpracovatelů posudku měřicí vozidlo nestálo na nájezdu do garáže domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou, jak uvedl krajský soud na sedmé straně napadeného rozsudku, ale v terénu za příjezdovou cestou k uvedenému domu, což je možné, s určitými výkladovými obtížemi, dovodit z bodu 2.1 posudku. V posuzované věci však podle Nejvyššího správního soudu není podstatné, kde bylo podle zpracovatelů ustaveno měřicí vozidlo, neboť posudek vůbec neobsahuje podklady nezbytné k vytvoření takového závěru. I bez zvláštních odborných znalostí je zřejmé, že záznam z měření, stejně jako jakýkoliv fotografický snímek, zachycuje obraz ve výseči, která závisí na ohniskové vzdálenosti použitého objektivu. Skutečnost, že snímek zachycuje určitý objekt ve svém popředí, bez dalšího neznamena, že se tento objekt během fotografování nacházel v blízkosti objektivu. I kdyby Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že předěl různých povrchů v popředí záznamu z měření lze ztotožnit s krajem příjezdové cesty k domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou, nemohl by z toho učinit závěr, že měřicí vozidlo bylo ustaveno v oblasti travnatého pásu před uvedeným domem. Prameny, ze kterých vycházeli zpracovatelé posudku, neobsahují žádnou informaci o ohniskové vzdálenosti použitého objektivu, která by umožňovala alespoň přibližně odhadnout vzdálenost mezi objekty zachycenými na snímku z měření a měřícím vozidlem. Prostým pohledem na snímky založené ve spisové dokumentaci, respektive v předloženém posudku, přitom lze zjistit, že okraj příjezdové cesty mohl být zachycen na záznamu z měření i v případě, že policisté prováděli měření z parkoviště před medovým sklípkem, jak ostatně uvedli v úředních záznamech. Stěžovatelem předložený posudek proto není způsobilý vyvrátit, nebo alespoň zpochybnit závěry správních orgánů, přičemž skutek, kterého se žalobce dopustil, byl spolehlivě zjištěn.

Nad rámec uvedených skutečností se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s tvrzením, že terén za příjezdovou cestou k domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou je „jasně svažitý“. Ze seznamu pramenů použitých ke zpracování posudku je zřejmé, že Mgr. P. Š.

a Bc. T. R. učinili uvedený závěr toliko na základě fotografie získané prostřednictvím služby Google street view, a to na základě vlastního vnímání snímku, nikoliv na základě objektivního měření. Podle zdejšího soudu však ani po zevrubném prostudování fotografie není zřejmé, že by se travnatá plocha nacházela ve svažitém terénu. Nadto stěžovatel v kasační stížnosti sám konstatoval, že fotografie získané prostřednictvím služby Google Street View jsou deformované, tím spíše však nemohou sloužit k osvědčení stavu terénu. Nejvyšší správní soud by tedy nemohl dospět k závěru, že stěžovatel zpochybnil skutková zjištění správních orgánů ani v případě, kdyby se ztotožnil s tvrzením, že měřící vozidlo stálo na travnaté ploše před domem č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou, neboť závěry Mgr. Š. a Bc. R. o svažitosti terénu nelze považovat za důvěryhodné, natož fundované. Vzhledem ke všem dosud uvedeným skutečnostem se závěry stěžovatele naopak jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako ryze účelové.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nebyl povinen předvolat k jednání Mgr. P. Š., popřípadě Bc. T. R., neboť stěžovatelem předložený posudek neobsahuje informace, které by bylo třeba blíže vysvětlit. Zpracovatelé explicitně uvedli, z jakých pramenů vycházeli a jaké závěry z nich dovodili, přičemž hodnocení tohoto procesu z hlediska prosté logiky a obecných zákonitostí mohl krajský soud i Nejvyšší správní soud učinit sám. Pokud zpracovatelé vycházeli z jiných pramenů, než uvedli, popřípadě, pokud zjistili další podstatné skutečnosti, měli to soudu sdělit. Tvrzení stěžovatele, že by takovému posudku soud nerozuměl, nelze akceptovat.

V řízení před správními orgány bylo prokázáno, že měřící vozidlo stálo na parkovišti u medového sklípku, přičemž stěžovateli se nepodařilo toto zjištění vyvrátit, nebo alespoň zpochybnit. Ve správním řízení přitom stěžovatel ani netvrdil, že by se parkoviště u medového sklípku nacházelo ve svažitém terénu, když se o této skutečnosti zmiňoval jen ve vztahu k ploše za příjezdovou cestou k domu č. p. 75 v Miloticích nad Bečvou. Tvrzení o svažitosti parkoviště u medového sklípku, které uplatnil až v řízení o kasační stížnosti, se navíc stěžovatel ani nepokusil osvědčit. Vzhledem k tomu, že v řízení před správními orgány a soudy nebylo důvěryhodným způsobem zpochybněno, že policisté provedli měření v souladu s návodem k obsluze, lze ve shodě s krajským soudem konstatovat, že měření skutečně proběhlo na vodorovném povrchu. Uvedený závěr krajského soudu přitom podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá z fotografií získaných prostřednictvím služby Google Street View, byť i ty tomu nasvědčují, ale ze skutečnosti, že se stěžovateli nepodařilo záznam z měření jakkoliv zpochybnit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 5. února 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu